

Bognár Zoltán (Budapest):

Bíborbanszületett Konstantin műve¹⁷⁸ néhány fejezetrészének új értelmezése

*Mit rákentek a századok,
Lemossuk a gyalázatot!*
Petőfi Sándor

Előbeszéd

A történészek által oly sűrűn emlegetett forrásmunka olyan részletekkel rendelkezik, amelyek csak figyelmes olvasás után mutatják meg a forrásanyagban fennmaradt elszólásokat, tényeket. A császári műben több részlet utal például arra, hogy a szövegben többször szereplő türkök elsősorban nem a magyarokat jelenti, hanem a magyar krónikákban is szereplő, a magyarok előtt kb. 180 évvel bejött hunokat. A magyarokat csak ezek után lehet azonosítani a türkökkel (lásd a 40. fejezet végét), ezért az elmúlt 200 év kutatásai mind félrevezetőek a forrás használatában. Miután Konstantin bizonyítottan használta a birodalom levéltárában őrzött feljegyzéseket a „régebbi” időkből (erre utal többek közt a többször előforduló „tudnivaló” kifejezés is), a könyv összeállításánál összemósítottak a régebbi feljegyzések az aktuális információkkal, amiket a császárnál járt Tormás és Bulcsú adhatott a magyar honfoglalás részleteiről.

Ezzel összefüggésben a középkor idejének sok helyen előforduló dátum eltérései, (amik nem csak a magyar krónikák szövegében maradtak fenn), helyt adnak egy olyan következtetésnek, miszerint Konstantin a bizánci időszámításban 150 év betoldásával megnövelte az évszámokat.

A Képes Krónikában a magyarok bejövetelére adott 677. év és III. Constantin uralkodási ideje további vizsgálatokra szorul, de így lesz érhető például, Thuróczy János A magyarok krónikájában a magyarok Kárpát-medencei bejövetelének „helyesen” megadott 744-745-ös dátuma, ami V. Konstantin bizánci császár (III. Leó császár fia) és a római Zakariás pápa idejében történt.

V. Konstantin ezzel a lépéssel (150 év betoldása) csinált magából bíborbanszületett császárt, majd az „új” idő szerint a történelmi események átírásával, új, kozmetikázott múltat készített magáról és a családjáról, mint VII. Bíborbanszületett Konstantin (VI. Leó császár fia).

Lássuk akkor a részleteket.

DAI 13

36. oldal:

„A türkökkel a következő népek határosak: a tőlük nyugatabbra levő vidéken Frankország, északabbra a besenyők, a délre eső vidéken Nagy Moravia, azaz Szyjatopluk országa, melyet ezek a türkök teljesen végigpusztítottak és elfoglaltak. A hegyek felé pedig a horvátok határosak a türkökkel.”

A türköktől délre eső Nagy-Morávia, leginkább a Morava-folyó környéke, Belgrádon túl a Duna vonala alatt, vagy ahogy Püspöki Nagy Péter a Nagymorávia fekvéséről írt tanulmányában meghatározta: az egykori Bács, Bodrog, Csongrád, Valkó és Szerém megyék, valamint a Macsói

¹⁷⁸ A felhasznált mű: Bíborbanszületett Konstantin: *A birodalom kormányzása*. Lectum Kiadó, 2003. (Fordította Moravcsik Gyula.) Rövidítése DAI, a latin cím után: De Administrando Imperio.

Bánság területe.¹⁷⁹ Létezett egy másik Moravia is, ami a mai Csehországban található Morva örgrófsággal volt azonos. A két Moravia sosem volt egymással határos, köztük a középkorban is a mai Magyarország területe terült el.¹⁸⁰ A törkökre vonatkoztatott állítás, miszerint Nagy-Moráviát elpusztították és elfoglalták, nem egyeztethető össze az Álmos és Árpád vezette honfoglalással, de ráillik a hunok bejövételére, akik az Al-Duna mentén feljőve, dél felől foglalták el először a Tiszától keletre fekvő területeket, ahogy ezt Konstantin is megemlíti a 40. fejezetben. Majd onnan kitámadva üzték el a rómaiaktól és foglalták el Pannoniát és csak ezek után harcoltak a balkáni Dalmáciában és Illíriában.

38. o.:

„Mert egy császár, név szerint Leó, aki Kazáriából vett feleséget, esztelen vakmerőségében elvett egyet ezek közül a koronák közül, noha nem volt az Úrnak ünnepe, és azt a patriarcha beleegyezése nélkül a fejére tette. Tüstént kelés ütött ki homlokán, és annak kínjaitól gyötörtetve nyomorultul fejezte be életét, s idő előtti halálát idézte elő.”

40. o.:

„De az előbb említett Leó császár, aki, mint fentebb mondtuk, törvénytelenül és vakmerően, az akkori patriarcha beleegyezése nélkül elvette a székesegyházból a koronát s fejére tette, és gonosz merényletéért rövidesen méltóképpen meg is lakolt, még arra is vetemedett, hogy lefitymálva semmibe vette annak a szent császárnak ezt a rendeletét, amely, ahogy azt már világosan kifejtettük, a szent oltárra volt felírva, s mihelyt egyszer túltette magát az Isten félelmén és az ő rendelkezésin, Kazária kagánjával is házastársi megállapodást létesített, leányát feleségül vette, és ennek következtében nagy gyalázatot hozott mind a római birodalomra, mind saját magára, mint aki az ősi rendeleteket érvénytelenítette és semmibe vette; csakhogy ő nem is volt igazhitű keresztény sem, hanem eretnek és képromboló.”

Nézzük bele Leó fiának, V. Kónsztantinosz bizánci császár történetébe

Ragadványneve: Kopronümosz – Trágyanevű, nyilván ez is nagyon zavarta a császárt.

¹⁷⁹ Püspöki Nagy Péter: *Nagymorávia fekvéséről*. Püski – Corvin, New York, 1982.

¹⁸⁰ Azóta bizonyítást nyert, hogy ez nem két „birodalom”, hanem egy Pannonia közepén volt mocsárvár. Lásd részleteiben: „Árpádtól Árpádig.” *Magyarságkutatás* honlap. <http://www.hotdog.hu/magyarsag/arpadtol-arpadig/a-magyarsag-keleti-elemei>. Barta (1986) Gábor, Bóna István, Makkai László, Mócsy András, Tóth Endre, Vékony Gábor: *Erdély története I. kötet. A kezdetektől 1600-ig*. Főszerkesztő Köpeczi Béla. Szerkesztő Makkai László, Mócsy András, Szász Zoltán és Barta Gábor, Szász Zoltán, Szvoboda Gabriella. Rajzolta Balatoni János, Csonka Sándor, Kiss E. Csaba, Palovics Lajos, Váliné Pogány Jolán. Készült a Magyar Tudományos Akadémia Történettudományi Intézetében. Akadémiai Kiadó, Budapest. Dümmer Dezső: *Az Árpádok nyomában*. Harmadik, javított kiadás. Panoráma, Budapest, 1977. Fejes (2012) László: „Miért ugorok az ugorok?” *Nyelv és Tudomány* 2012 március 5. <http://www.nyest.hu/renhirek/miert-ugorok-az-ugorok>. Fekete Zsigmond: *Magyarország a honfoglalás előtt*. Magyar Kultúra, Buenos Aires, 1976. Geönczeöl Gyula: „Csopolug vagy Zwentibold. A Magyarok Világszövetsége Felvidéki Országos Tanácsa elnökének 2003. június 12-én, Szegeden tartott trianoni emlékbeszédéből részlet.” *Árpádtól Árpádig* honlap, 2003. <http://arpad.org/hazateres/csopolug-vagy-zwentibold/>. Katona-Kiss Atila: „Megalé Moravia, Szvatopluk országa.” *Írások a szegedi középkorászati műhelyéből. Tiszatáj* 64. évfolyam, 8. szám. 2010. augusztus. pp.: 59-65. http://epa.oszk.hu/00700/00713/00227/pdf/tiszataj_EPA00713_2010_08_059-065.pdf. Moravcsik Gyula: *Az Árpád-kori magyar történet bizánci forrásai*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1984. Rainer (2011) Péter: „Szent királyok nemzetsége II. - Árpád nagyfejedelem.” *Esztergom és Vidéke. társadalmi és kulturális folyóirat* 2011. április 15. péntek, 10:58 <http://www.evid.hu/index.php>. Szegfü (2002). László „A Kárpát-medencei 'szlávok', különös tekintettel Megalé Moráviára.” *Magyar Történelem. Tízezer év – ezer oldalról. Oktatási segédkönyv*. Acta Historica Hungarica Turiciensia XVIII. évfolyam 1. szám. Zürich – Budapest. pp.: 333-344. <http://mek.oszk.hu/05900/05939/05939.pdf>. – A szerk.

V. Konstantin 718-ban született, III. Leó császár fia és két évesen 720-ban lett apja társuralkodója. V. Konstantin egyeduralkodása második évében (Leó halála után) 742-ben a sógora, Artabaszosz fellázadt ellene és legyőzte, majd a császárrá koronázták és 743-ig uralkodott, utána újra Konstantin lett a császár.

Nézzünk rá VII. Konstantin hasonló történetére:

VII. Konstantin 905-ben született, VI. Leó császár fia és 2 vagy 3 évesen lett társuralkodó 908-ban. Apja VI. Leó testvére III. Alexandrosz, Leó halála után megkaparintva a trónt 912–913 alatt uralkodott.

Mindkét Konstantin ideje alatt, van egy trónbitorló 1-2 éves uralkodási idővel.

V. Konstantin apjának, Leónak bizonyos cselekedeteivel sem volt kibékülve, ilyen volt például a képrombolás időszaka, vagy a Kazáriából vett egyik feleség, ezért mikor egyeduralkodóvá lett, úgy döntött, hogy átírja a saját, illetve a felmenői történetét. Maga a képrombolás is további vizsgálatokra szorul, ugyanis csak az világos, hogy maguk a képrombolók igazabb keresztényeknek tartották magukat, mint a képtisztelők. A képrombolók szerint Istent nem lehet ábrázolni, ezért minden szentkép valójában istenkísértés. Hogy V. Konstantin hol állt ebben a vitában, nem tudjuk, de VII. Konstantinként már ellene volt.

Nézzünk további részleteket műből:

DAI 16

45. o.:

„A szaracénok kijövele Herákliosz uralkodásának tizenkettedik évében, a világ teremtésének 6130. évében, a ciklus tizedik évében, szeptember havának harmadik napján következett be.”

Herákliosz (aki I. vagy Nagy Constantinnal azonos) a keresztény időszámítás szerint 610-ben lett a római birodalom császára és 31 évig volt hatalmon, így a tizenkettedik évében történő esemény, a szaracénok kijövele vagy másnéven Mohamed futása a 622. évre tehető.

(Nagy Constantin uralkodásának ideje még a római időszámításhoz volt kötve, de Kr. utáninak tartva 306–337-ig tartott, szintén 31 évig, és a fiúgyerekeik neve is azonos, mint Constantius, Constantinus és Constans)

DAI 17

46. o.:

„Ebben az évben, azaz 6139-ben meghalt Mohamed, a szaracénok uralkodója és hamis prófétája, aki a maga helyébe rokonát, a Bupáktornak is nevezett Abúbakrt jelölte ki.”

Mohamed halála is a helyén van kilenc évvel később a 630. évben, átszámolva viszont 326-ra esik, egy évvel a 325. évben tartott niceai zsinat utánra.

DAI 21

48. o.:

„Theofánisz krónikájából: a világ teremtésétől kezdve a 6171. év”

49. o.:

„Utána kijöttek Perzsiából az úgynevezett fekete ruhások, akik mind a mai napig uralkodnak, és megtámadták Muávija nemzetségét és megsemmisítették azt. Marvánt is lemészárolták, aki azok feje volt. Muávija embereiből kevesen maradtak meg, és azokat a fekete ruhások Muávija egyik unokájával együtt egészen Afrikáig űzték. Muávijának ez az unokája kevesekkel együtt átkelt Hiszpaniába, Levágottorrú Jusztinián, nem pedig a Szakállas idején. De ez a mi történetíróinknál nincs megírva. Mert amióta a nagy Rómát elfoglalták a gótok, a rómaiak birtokai kezdtek

megnyirbálódni, és a történetírók közül senki sem tett említést Hiszpania vidékéről, sem pedig Muávija nemzetségéről.”

50. o.:

„Közben meghal Konstantín császár, a Szakállas fia, aki 17 évig uralkodott a rómaiak birodalma felett, és helyette fia Jusztinián lett a császár.”

A 6171. év a teremtés utáni bizánci időszámításban a Kr. u. 662. évnek felel meg, amikor a bizánci-római birodalomban Heráklisz fia, II. Kónsztansz uralkodik, II. Jusztinián csak 685-ben kerül hatalomra, IV. Kónsztantinosz után, aki 668-tól 685-ig tartotta kezében a birodalom vezetését, ami megfelel 17 évnek.

(A történészek II. Kónsztanszt III. Konstantin fiának, IV. Kónsztantinoszt pedig II. Kónsztansz fiának tartják, de ez azért téves, mert II. Kónsztansz 37 éves korában hunyt el állítólag, viszont őt tartják a Szakállasnak, aki a pénzérmék tanúsága szerint legalább 60 éves vagy öregebb. Heráklisz/Constantin 67 éves korában halt meg.)

II. Kónsztansz arany solidusa

II. Kónsztansz és IV. Kónsztantinosz

DAI 22

54. o.:

„Abban az időben Leóntiosz kiteszította Jusztiniánt a rómaiak feletti uralomból, és Cherszónba száműzvéen őt, hatalmába kerítette a birodalmat. Miután pedig Leóntioszt Apszimarosz Tivériosz követte az uralkodásban, és kezébe vette a rómaiak jogarát, meghalt Abdalmalik, az arabok uralkodója, és uralkodott fia, Valid kilenc évig. Ugyanebben az évben megint visszatért a trónra Jusztinián, s az ő hanyag és gondatlan kormányzása alatt Afrikát teljesen birtokukba vették az agarénusok. Ekkor Muávija kisszámú néppel átkelt Hiszpaniába, és összeszedvéen nemzetségéből mindenkit, ura lett Hiszpaniának mind a mai napig, minek következtében a Hiszpaniában lakó agarénusokat muávijatáknak nevezik. Ezek leszármazottai a Krétában lakó agarénusok. Mert amikor Dadogó Mihály kezébe került a rómaiak uralma, és kitört a Thomász-féle lázadás, amely három évig tartott, akkor, minthogy a császárt lefoglalták a bekövetkező események, a Hiszpaniában lakó agarénusok megragadták az alkalmat, felszereltek egy jókora hajóhadat, és Szilcilia vidékéről kiindulván, a Kükládok összes szigeteit elpusztították, majd Krétára érkezvéen, s ezt kedvező helyzetben és magára hagyatva találván, anélkül, hogy valaki szembeszállt volna velük vagy felvette volna a harcot, elfoglalták és birtokukban tartják mind a mai napig.

Nézzük át az idézetben szereplő bizánci császárok uralkodási éveit:

II. Iusztinianosz 685-695

Leontiosz 695-698

III. Tiberiosz 698-705

II. Iusztinianosz másodszer a trónon 705-711

ezekhez képest Dadogó Mihály kissé kilóg a sorból, hiszen a fejezet végén megadott évszám a 6288. év is csak 779-nek felel meg a Kr. utáni években:

II. (Dadogó) Mikhaél 820-829

54. o.:

„Ennek halála után Mahdi lesz az arabok uralkodója és uralkodik kilenc évig. Ennek letűntével Hárún lesz az arabok birodalmának ura és uralkodik 23 évig.”

54-55. o.:

„Ebben az évben, azaz midőn a rómaiak uralmát Iréne és Konstantín, a világ teremtésétől a 6288. évben. Ugyanebben az évben meghalt Hárún, az arabok uralkodója a Koraszánnak nevezett belső Perzsiában, és átvette az uralmat fia, Mohamed, aki minden tekintetben tehetségtelen és következtelen volt. s aki ellen fítestvére, Abdalláh atyja haderejével az említett Koraszán földjéről felkelvén, belháborúnak az okozója lett.”

Hárún ar-Rasíd a legendás uralkodó Al-Mahdi trónörökös és jemeni felesége, al-Hajzurán kisebbik fia, aki a legenda szerint elefántot küldött ajándékba Nagy Károly frank uralkodónak. Harún 786-ban került uralomra és 809-ben hunyt el, 46 évesen.

A Konstantin féle 6288. év a bizánci időszámításban a Kr. u. 779. évet jelenti, ehhez képest 30 évvel későbbre került a halála 809-be.

55. o.:

„Eddig az időpontig foglalta időrendbe az arabok éveit Szent Theofánisz, aki az úgynevezett Agrosz monostort alapította, s aki anyai nagybátyja volt Konstantínnak, a nagy kegyes és legkeresztényebb császárnak, az igen bölcs és erényes Leó császár fiának és a római birodalom jogarát egykor kezében tartó boldog emlékezetű Vazul unokájának.”

Ugyancsak a 779. évre hivatkozik ebben az idézetben VII. Konstantin, sőt megemlíti, hogy a krónikát jegyző Theofánisz, az ő anyai nagybátyja, mivel Leó császár fia, és még Vazul unokája is, csak egy személy volt, a Bíborbanszületett.

Ám az idézetben szereplő személyek eltérő korban éltek a történettudomány szerint:

Hitvalló Szent Theophanész (Konstantin anyai nagybátyja élt 758-817)

Zoe Karbonopsina (Konstantin anyja élt 890?-919)

Bíborbanszületett (VII.) Konstantin (VI. Leó fia, Vazul unokája élt 905-959)

Ugyan ilyen nem passzoló dátumok vannak a 27. fejezetben is.

DAI 26

„Tudnivaló, hogy Itália királya, a nagy Lothár, a nagytekintetű Húgó király nagybátyja, Nagy Károly nemzetségéből származott, akiről sok dicséret, dicsőítés, elbeszélés és háborús hőstett forog közzsájon.”

„Ez a Lothár mármost magához vevén seregeit, hadat indított Róma ellen, harcban bevette azt, és az akkori pápa megkoronázta őt.”

„Ott ugyan ő meghal, de volt egy Adalbert nevű fia, aki a nagy Bertát vette feleségül, és tőle született az említett Húgó király. A nagy Lothár halála után Lajos, Lajosnak a rokona, eljött Frankországból és elfoglalta Páviát. De ő nem volt megkoronázva.”

„Akkor Berengár jutott uralomra, a mostani Berengár nagyapja, s bevonult Rómába, ahol megkoronázták. Ezután többen a nép közül üzentek a Burgundiában levő Rudolfnak, így szólván: Gyere ide, s átadjuk neked a királyságot és meg fogjuk ölni Berengárt.”

„Mióután megszűntek a harcok, Berengár felkelt, egyedül a palotájába ment, ismét a kezébe vette az uralmat, megtámadta Rudolfot és legyőzte őt. Ezután megegyeztek egymással és az országot két részre osztották, s egyikük az ország egyik részét kapta, másikuk a másikat.”

„Később azonban, amikor Berengár elment Veronába, Flambert, akinek a fiát keresztvíz alá tartotta, megölte őt, s akkor Rudolf az egész királyságot birtokába vette. Ezután az egész ország népe üzent Húgónak, az előbb említett királynak, így szólva, hogy: Gyere, és átadjuk neked az országot. Mikor megérkezett, a nép felemelte őt, palotájába vezették, és megtette királynak. Rudolfnak pedig azt mondták, hogy: Menj el a kincseiddel akár a saját országodba, akár máshová. Ő pedig elment a maga országába, Burgundiába és ott jó nagy népet tartott uralma alatt. Halála után Húgó, az említett király Burgundiába ment és feleségül vette Rudolf özvegyét, akit szintén Bertának neveztek. Ennek a lányát pedig, név szerint Adeleszát, fiához Lothárhoz, Itália mostani királyához adta feleségül. Az pedig, aki Konstantinápolyba jött és Konstantinnak, a krisztusszerető úrnak a fiával a biborbanszületett Romanossal lépett házasságra, az a nagytekintetű Húgó király leánya, akit nagyanyja, azaz a nagy Berta nevéből Bertának neveztek, aki férje, Adalbert halála után tíz évig uralkodott *** új névként az Evdokia nevet kapta Konstantín krisztusszerető úr nagyanyjának és nővérének a neve után.”

I. (Nagy) Károly frank császár 768-814

I. (Jámbor) Lajos frank császár 814-840 (Nagy Károly fia)

I. Lothár római császár 843-855 (I. Lajos fia)

II. Lothár frank király 855-869 (I. Lothár és Tours-i Ermengarde második fia)

I. Berengár itáliai király 874-894

I. Rudolf felső-burgund király 888-912

Hugó itáliai király 928-933 (édesanyja Bertha, II. Lothár leánya)

II. Lothár itáliai király 948-950 (Hugó fia)

Ezekben az idézetekben Konstantin a frank Nagy Károlytól kezdve a saját koráig vezeti az eseményeket, megemlíti már a fiát is, Romanoszt, aki Hugó lányával köt házasságot. Miután VII. Konstantin valójában 150 évvel előbb élt, nézzük meg a frank uralkodók időrendjét:

Nagy Károly I. Klodviggal hozható kapcsolatba, uralkodásuk első éve között 284-286 év különbség van, mindkettőnek 4 fia volt, akik között felosztották az örökölt birodalmat, és tudjuk, hogy Klodvig megkeresztelkedett. Nagy Károly ifjúságáról, fiatal koráról viszont Einhard nem ír semmit, aminek az oka, hogy akkor még Klodvig volt és pogány.

Nagy Károly fiai már keresztény nevet viselnek, ezért nem lehet egyből megfeleltetni Klodvig fiaival. Klodvigból kb. 180 évvel később II. Klodvig lett, szintén négy fiúgyermekkel, akiknek a nevei azonosak, egy kivételével.

I. Klodvig 482–511

fiai:

Chlodomer

I. Theuderik

I. Childebert

I. Chlothar

II. Klodvig 656–657

fiai:

II. Childerich?

III. Theuderich

(III.) Childebert

III. Chlothar

I. Nagy Károly 768–814

fiai:

Púpos Pipin

Pipin

Ifjabb Károly

I. Jámbor Lajos

fia:

I. Lothár

DAI 27

64. o.:

„Tudnivaló, hogy a régi időkben az Itália feletti egész uralom, Nápoly, Kápua, Beneventum, Szalernó, Amalfi, Gaeta, továbbá egész Longobardia a rómaiak kezében volt, amikor tudnillik Róma császárváros volt. Miután azonban a császári székhelyet Konstantinápolyba helyezték át, ezt az egész

területet két kormányzóságra osztották, s attól kezdve a konstantinápolyi császár két patríciust küldött ki; az egyik patrícius Sziciliát, Kalabriát, Nápolyt és Amalfit kormányozta, a másik patrícius székhelye pedig Beneventumban volt, és Páviát, Kápuát és valamennyi többi helyet kormányozta.”

„Iréne császárnő idejében a kiküldött Narszisz patrícius Beneventumot és Páviát kormányozta, s Rómát az athéni Zakariás pápa tartotta kezében.”

65. o.:

„Abban az időben a longobardok Pannóniában laktak, ahol most a türkök lakoznak. És Narszisz patrícius mindenféle gyümölcsöt küldött nekik és azt üzentte, hogy...”

„Meghalván ezt a longobardok, s magukhoz vévén a családjaikat, Beneventumba mentek.”

Biztosan, más forrásokból is tudjuk, hogy:

a longobardok Itáliába vonulása 568. április 1. Húsvét napja

Narses halála 568 vagy 573

Zakariás pápa 741-752 (a pápai trónuson)

Iréne császárnő 797-802 (uralkodási ideje)

65. o.:

„A mai napig, amely a ciklus 7. éve s a világ teremtésétől a 6457. év, 200 éve annak, hogy Longobardiát felosztották.”

A bizánci időszámítás 6457. éve átszámolva a mai időszámításunk szerint 948, és ha 200 évet levesszünk belőle, akkor 748-ba jutunk. Viszont Narses és a longobardok még ennél is előbb, 180 évvel korábban éltek, illetve vonultak Itáliába, és nem valószínű, hogy csak 180 évvel később osztják szét maguk között az elfoglalt területeket.

Ha V. Konstantin (743-775) uralkodásából számoljuk vissza a 200 évet, akkor viszont semmi nehézségbe sem ütközünk (543–575) a longobardok korával.

DAI 29

71-72. o.:

*„Herákliosznak, a rómaiak császáranak uralkodásától fogva, amint a horvátokra és szerbekre vonatkozó elbeszélésben szó lesz róla, egész Dalmácia és a körülötte levő népek, mint a horvátok, zerbek, zachlúmok, terbunióták, kanaliták, diokleciánuszok és arentánok, akiket paganoknak is neveznek ***. Amikor a rómaiak birodalma az akkori uralkodók hanyagsága és együgyűsége folytán, kivált az amóroni Dadogó Mihály alatt, már-már szinte teljesen semmivé zsugorodott össze, a Dalmácia városaiban lakók függetlenekké lettek, úgyhogy sem a rómaiak császáranak, sem senki másnak nem voltak alávetve...”*

„Da Vazulnak, a krisztusszerető császárnak az idejében követeket küldtek, kérvén és könyörögvén, hogy közülük azokat, akik keresztelestlenek, kereszteljék meg, és hogy, mint eredetileg is, a rómaiak birodalmának legyenek alávetve, s a megboldogult dicső császár meghallgatván őket, császári megbízottat küldött papokkal együtt és megkeresztelte mindazokat...”

72. o.:

„De egy idő múlva Vazulnak, a dicső és örökemlékezetű császárnak az uralkodása alatt Afrikából szaracének jöttek, Szultán, Szávasz és Kalfúsz 36 hajóval, s eljutottak Dalmáciába, és kifosztották Vútova városát, Róssza városát és Kattaró alsó városát. És eljutottak Raguzá várához is, és azt tizenöt hónapig ostrom alatt tartották.”

77. o.:

„Amióta Szalónából átköltöztek Raguzába, annak 500 éve a mai napig, amely a ciklus 7. éve s a 6457. év”

III. León (V. Konstantin apja) uralkodása 717–741-ig 24 év

I. Baszileiosz vagy Vazul (VII. Konstantin nagyapja), uralkodása 867-886-ig

III. León és I. Baszileiosz uralkodásának kezdő éve között pontosan 150 év különbség van, de Vazul 20 éves uralkodásának nincs korábbi nyoma.

VI. León (VII. Konstantin apja), uralkodása 886-912-ig 25 év

A 6457. év a Kr.u. 948 évnek felel meg, ebből 500 évet levonva 448-ba jutunk vissza.

DAI 30

81-82. o.:

„A horvátok akkortájt Bajvarián túl laktak, ahol most a fehér horvátok vannak. De egy nemzetség kiválván ezekből, tudnillik öt fítestvér Klukász, Lóvelosz, Koszéntzisz, Muchló és Chrovátosz és két leánytestvér, Tuga és Buga, népükkel együtt Dalmáciába mentek, és ott találták az avarokat, akik e földet birtokolták. Miután néhány évig harcoltak egymással, felülkerekedtek a horvátok és az avarok egy részét legyilkolták, a többieket pedig meghódolásra kényszerítették. Attól fogva ez a föld a horvátok uralma alá került, de még vannak Horvátországban az avarok közül valók, és felismerhető, hogy ezek avarok.

Konstantin a DAI 28. fejezetében a hun Atillát, az avarok királyaként emlegeti, és elmondja, hogy Velencét az Akvilejából elmenekült frankok alapították, mikor Atilla az avarokkal feldúlta egész Frankországot. A horvátok csak Atilla halála után győzhettek az avarok felett, Atilla halála pedig a „késői avar” korban 780-ban vagy 795-ben történt, ezután fosztották ki a frankok az avar kagáni székhelyet és szállította el Pippin a hunok által összehordott kincseket 15 társzekerrel. Atilla 780 vagy 795-ös halála után (Kézai Simon csak azt írta, hogy Atilla halála után 100 évvel később) jönnek a magyarok 895-ben.

Anonymus pedig 884-re tette a magyarok bejövételét.

82. o.:

„Ottónak, Frankország, azaz Szászország nagy királyának alattvalói, kereszteletlenek, összeházasodnak a türkökkel s velük jó barátságban élnek. A Dalmáciába jött horvátok közül kivált egy rész, és elfoglalta Illirikont, és Pannóniát; nekik is volt önálló fejedelmük, aki baráti kapcsolatot tartott fenn, de csak követek útján, Horvátország fejedelmével. Néhány évig a Dalmáciában lévő horvátok is alattvalói voltak a frankoknak, mint korábban is a maguk földjén; de a frankok olyan kegyetlenül bántak velük, hogy leöldösve a horvátok csecsemőit az ebek elé dobálták. Minthogy a horvátok nem tudták ezt elviselni a frankoktól, elpártoltak tőlük s megölték a közülük való fejedelmeiket is. Ezért Frankországból nagy sereg vonult ellenük és miután hét évig harcoltak egymással, későn és ügyel-bajjal felülkerekedtek a horvátok s megölték a frankokat mind és Kocel nevű fejedelmüket.”

84. o.:

„Az a dicső császár, Vazul pedig elrendelte, hogy mindazt, amit a katonai kormányzónak adtak, adják a szlávoknak, és éljenek békében velük...”

84-85. o.:

„Ezek a horvátok menekültekként jöttek Herákliosz császárhoz, még mielőtt a szerbek ehhez a Herákliosz császárhoz menekültek volna, abban az időben, amikor az avarok kiűzték onnan a rómaiakat, akiket Diokleciánusz császár Rómából vitt és telepített oda, ezért is nevezték el őket rómaiaknak, minthogy Rómából költöztek át ezekre a területekre, vagyis a most Horvátországnak és Szerbiának nevezett területekre.”

Az avarok, mint a hunok (Atilla népe) Herákliosz ideje előtt üzték el a rómaiakat. Említettem már, hogy Herákliosz azonos Nagy Constaninussal, így érthető, hogy miért emlegeti a császár

Diocletianus után rögtön Heráklisz/Constantint. A Diocletianus császár alatt Rómából telepített embereket a szarmatának nevezett nép űzte ki a 3. század végén Pannoniából. Ezek a szarmaták szintén a hunok voltak, akikből a Dionysius által létrehozott keresztény időszámítás csinált korai avarok a 6. században. Erre utalnak még további egyezések a 3. és a 6. századi események között. A római-perzsa háborúk, azonosak a bizánci-perzsa háborúkkal, Antiokhia kétszeri elfoglalása a perzsák részéről 256-ban és 540-ben, a 3. századi gót-gepida háború, amit a gótok a szarmaták segítségével nyernek meg, szintén azonos a 6. századi longobard-gepida háborúval, amit a longobardok az avarok segítségével nyernek meg. Vagy a 3. század közepén felbukkanó pestis, ami a Római Birodalomban kb. minden 5. ember halálát okozta megfelel a 6. században a Justinianus alatti pestisnek, ami a bizánci Birodalomban aratott, a népességben kb. 20 %-os emberveszteséget okozva.

Konstantin 150 éves betoldása okozta a korai avarok történetének késői avarokként való megismétlődését is. Atilla halála valójában Nagy Constantin idejében történt (kb. 330-ban), majd az avar korban 630 lett, ez pedig 16 évvel későbbre csúszott az időszámolás miatt 645-re, végül ezek a dátumok változtak 150 évvel későbbre 780-ra és 795-re.

DAI 31

85. o.:

„Így hát Heráklisz császár parancsára ezek a horvátok leverték és kiűzték onnan az avarokat, Heráklisz császár rendelete folytán megtelepedtek az avaroknak ezen a földjén, melyen most is laknak.”

Mivel Heráklisz/Constantinus császár a keresztény időszámítás szerinti időben 610–641-ig volt hatalomban és Atilla halála 630-ban történt (ez Constantinus korában 306–337, Atilla pedig 330-ban hal meg), látható, hogy a horvátok csak akkor győzhettek az avarok felett és foglalhattak el területet Pannoniából, ha a korai avar kor megegyezik a késői avar korral. Mert ha ez Atilla 630-ban bekövetkezett halála után történt, Heráklisz császár parancsára és beleegyezésével, akkor mit csináltak a horvátok a késői avarok alatt?

Az alábbiakban látható egy folyamatos párhuzam az események sorában:

- korai avarok (hunok) jövedele 558	- késői avarok (hunok) jövedele 708 és 723
- longobard-gepida háború 567-568	- _____
- avarok/hunok betelepítése Atilla haláláig 72 év	- avarok/hunok betelepítése Atilla haláláig 72 év
- Atilla halála 630, majd ez 16 évvel későbbre tolódik 645-re	- Atilla halála 780 vagy 795,
- majd 100 évvel később bejönnek a magyarok 730-ban vagy 745-ben	- majd 100 évvel később bejönnek a magyarok 880-ban vagy 895-ben

De ugyanaz a helyzet, Nagy Constantin korában, ahol a hunokat szarmatának nevezik:

- szarmaták (hunok) jövedele 258	- hunok jövedele 373
- gót-gepida háború 269-270	- _____
- szarmata/hunok betelepítése Atilla haláláig 72 év	- hunok betelepítése Atilla haláláig 72 év
- Atilla halála 330,	- Atilla halála 445
- majd 100 évvel később bejönnek a magyarok 430-ban	- majd 100 évvel később bejönnek a magyarok 545-ban

A Dionysius-féle 284 év betoldása és az Eusebios féle 16 éves javítás, összességében 300 év többletet jelentett, ezt úgy töltötték ki, hogy a hunokat többször szerepeltetik a történelemben, először a 3. századból (i.sz. 260) 110 évvel később ismételték meg, hiszen ki kellett tölteni a Diocletianus és Nagy Constantín közé beszúrt 284-300 évet, ugyanis Diocletianus és Heráklisz között már legalább ennyi különbség van. Másodszor az 2. század végétől 180-tól újra megismételték a római-gót történetet, de az időt átirták 480-ra, így került el például Nagy Theoderik kora Macrinus- római császártól. Ha a szarmaták idejét a korai avarokkal vetjük össze, akkor látjuk a 300 éves különbséget.

i. sz. 260–370 - ez a III. szarmata kor, vagyis a hunok első ideje

i. sz. 370–480 - ez a hun kor másodszor, megismételve 110 évet, (ezt hiszik csak hunnak)

i. sz. 480–670 - ez pedig a Marcus Aurelius halálától, 180-tól 370-ig történt események ismétlése, ez a harmadik hun kor, ebben a hunok már (korai) avarokként szerepelnek

Minden kor végén Atilla halála után két évig tartó beháború dúlt az utódlásért.

DAI 32

87. o.:

„Miután azonban Szerbia uralmát két fitestvér vette át apjától, az egyikük közülük magához vevén a nép felét Herákliszhoz, a rómaiak császárához menekült, s őt ez a Heráklisz befogadván, letelepülési helyül a Thesszaloniké tartományban lévő Szerbliát adta, amely attól kezdve kapta ezt az elnevezést.”

Heráklisz/Constantinus császár a keresztény időszámítás szerinti időben 610–641-ig uralkodott, amikor a horvátok után a szerbek is a császárhoz menekültek a Pannoniát megszálló avar/hunok elől.

89-90. o.:

*„Egy idő múlva ezek a szerbek elhatározták, hogy visszatérnek a saját otthonukba, s a császár elbocsájtotta őket. De amikor átkeltek a Duna folyón, megbánván a dolgot, az akkoriban Belgrádban székelő katonai kormányzó útján üzenetet küldtek Heráklisz császárnak, hogy adjon nekik más földet a letelepedésre. S minthogy a mostani Szerbia, Paganía és az úgynevezett zachlúmok földje meg Terbunia és a kanaliták földje a rómaiak császárának fennhatósága alatt állt, de ezeket a földeket az avarok elpusztították (ugyanis kiűzték onnan a most Dalmáciában és Düraráchionban lakó rómaiakat), a császár ezekre a területekre telepítette le ezeket a szerbeket, s azok alá voltak vetve a rómaiak császárának, s ezeket a császár, presbitereket hozatván Rómából, megkereszteltette, és szép és jámbor cselekedetekre kioktatván őket, feltárta előttük a keresztények hitét. Mivel pedig Bulgária a rómaiak fennhatósága alatt volt, miután a szerb fejedelem, aki a császárhoz menekült, meghalt, nemzetségéből egymást követve fia, majd ismét unokája uralkodott, és így tovább sorban a következő fejedelmek. **Bizonyos idő múlva** tőlük származott Vojiszláv, ettől Radoszláv, ettől Proszigoj, és ettől Vlasztimír, és egészen eddig a Vlasztimírig a bulgárok a szerbekkel békés viszonyban voltak, és szomszédok és határosak lévén, jóban voltak egymással, de a rómaiak császáraival szemben szolgálai és alárendelt viszonyban voltak s részesültek azok jótéteményeiben. Az említett Vlasztimírnek az uralkodása alatt Presziám, Bulgária fejedelme, hadával a szerbek ellen vonult, és le akarta igazni őket, de három évi harc után nemcsak hogy semmit sem ért el, hanem a hadinépéből is nagyon sokat elveszített. Vlasztimír fejedelem halála után Szerbia uralmát három fia örökölte, Muntimír, Sztrojmír és Gojnik, akik megosztották az országot. Ezek idejében megjelent Bulgária fejedelme, Borisz Mihály, aki meg akarta torolni atyjának, Presziánnak a vereségét, és miután támadást kezdett, úgy megkergették a szerbek, hogy fiát, Vladimírt is foglyul ejtették tizenkét nagy bojárral együtt.”*

„Kevéssel utóbb Szerbia fejedelmei, ez a három fitestvér egymás ellen támadt, és közülük az egyik, Muntimír felülkerekedett, s egyeduralkodóvá akarván lenni, elfogta kettőjüket és kiszolgáltatta

Bulgáriának, s csak az egyik fitestvérnek, Gojniknak Péter nevű kisfiát tartotta magánál gondoskodván róla, de ez elmenekülvén Horvátországba ment, s nemsokára szó lesz róla. Az előbb említett, Bulgáriában levő fitestvérnek, Sztrojmírnak volt egy fia, Klonimír, akinek Borisz bulgár feleséget adott. Tőle származik Cseszláv. Muntimírnak, aki elűzte volt két testvérét és átvette az uralmat, három fia születik, Pribiszláv, Bran és István, s halála után elsőszülött fia, Pribiszláv lép örökébe. Egy év múlva eljövén Horvátországból az előbb említett Péter, Gojnik fia, kiűzi az uralomból unokatestvérét, Pribiszlávot két fitestvérevel együtt és maga veszi át az uralmat, amazok pedig elmenekülvén Horvátországba mennek. Három év múlva elment Bran, hogy megtámadja Pétert, de ez legyőzte, elfogta és megvakítottta őt. Két év múlva Klonimír, Cseszláv atyja is elmenekült Bulgáriából, s eljut és bevonul népével Szerbia egyik városába, Dosztinikába, hogy átvegye az uralmat. De Péter megtámadta, s megölte ezt, s még 20 évig uralkodott, és uralkodása Leó, a megboldogult és szent császár uralmának idejére esett, akivel alattvalói és szolgálai viszonyban volt. Simeonnal, Bulgária fejedelmével is békét kötött, sőt fia keresztapjává is tette.

Vegyük sorra az idézetben szereplő személyeket:

Egy fiútestvér, aki Heráklisz császárhoz menekül a nép felével, őt követte uralkodásban a fia, majd annak a fia, vagyis az első fiútestvér unokája, majd sorban tovább a következő fejedelmek..., és itt – „bizonyos idő múlva” – beszúrással folytatja az uralkodók felsorolását, de most már névvel, és ez arra enged következtetni, hogy ez a „bizonyos idő”, az a 150 év beszúrással, amit Konstantin elkövetett.

Vojiszláv, Radoszláv, Proszigoj, Vlasztimír

Vlasztimír fiai: Muntimír, Sztrojmír és Gojnik, majd Péter (Gojnik fia)

Bizonyos idő nélkül a „kilencedik” nemzedékbe tartozó Péter, már (VI.) Leó császár kortársa. Egy nemzedéket, ha 20 évre számolunk (lásd a magyar krónikás hagyományt az Atilla és Álmos közti 5 generációról, ami 100 év), akkor a kilenc nemzedék 180 évet fed le, ami a „bizonyos idő” nélkül nem elég, hogy 630 után elérkezzünk VI. Leó uralkodásának kezdetéig 886-ig.

90. o.:

„E Leó úr uralkodásának ideje után Dürráchion akkori katonai kormányzója, Ravdúchosz Leó főkardhordozó, akit később nagymesteri ranggal és külügyminiszteri tisztséggel tüntettek ki, megjelent Paganiában, amely akkoriban Szerbia fejedelmének uralma alatt állt, hogy tanácskozzék és összejöjjön az említett Péter fejedelemmel valami szolgálati ügyben. De Mihály, a zachlúmok fejedelme, akit ez féltékennyé tett, azt az üzenetet küldte Simeonnak, a bulgárok fejedelmének, hogy a rómaiak császára igyekszik ajándékokkal megnyerni Péter fejedelmet, hogy vegye magához a türköket és támadjon Bulgáriára. Éppen erre az időre esett az ütközet Achelónnál a rómaiak és bulgárok közt.”

Ráadásul a szöveg szerint, VI. Leó uralkodásának ideje után, ami 912-ig haláláig tartott, Péter még életben volt, tehát kb. 100 év hibádzik. Vagy „bizonyos idő”.

DAI 37

95. o.:

„Tudnivaló, hogy a besenyők szállása eredetileg az Etil folyónál, valamint a Jejik folyónál volt, s határosak voltak a kazárokkal és az úgynevezett úzokkal. De ötven évvel ezelőtt az említett úzok a kazárokkal összefogván és hadat indítván a besenyők ellen, felülkerekedtek és kiűzték őket tulajdon földjükről, és azt mind a mai napig az említett úzok foglalják el. A besenyők pedig elmenekülvén szerte jártak, kutatva hely után, ahol megtelepedhetnek, és eljutván a ma birtokukban levő földre, és rábukkanván az ott lakó türkökre, háborúban legyőzték, kiverték és elűzték őket s letelepedtek azon, és urai ennek a földnek, mint mondtuk, mind a mi napig ötvenöt esztendeje.”

95-96. o.:

„Tudnivaló, hogy egész Besenyőország nyolc tartományra oszlik, s ugyanennyi nagy fejedelme van. A tartományok a következők: az első tartomány neve Erdim, a másodiké Csur, a harmadiké Jula, a negyediké Külbej, az ötödiké Karabaj, a hatodiké Tolmacs, a hetediké Kapan, a nyolcadiké Csaban.”

96-97. o.:

„Tudnivaló, hogy a besenyők négy törzse, azaz KüercsiCsur tartomány, SzuruKülbej tartomány, BoruTolmacs tartomány és BalaCsaban tartomány a Dnyeper folyón túl fekszik a keletibb és északibb részek felé s Úzia, Kazária, Alánia, Cherszón és a többi klíma-vidék felé néz. A többi négy törzs a Dnyeper folyón innen fekszik a nyugatibb és északibb részek felé, azaz JaziKapan tartomány Bulgária közelében van, alsó Jula tartomány Turkia közelében van, Karabaj tartomány Oroszország közelében van, JavdiErdim tartomány pedig Oroszország földjének adóköteles területeihez, az ultínokhoz, dervleniekhez, lenzeniekhez és a többi szlávokhoz van közel.”

97. o.:

„Tudnivaló, hogy a besenyőket kangarnak is nevezik, de nem mindet, hanem csak három tartomány népét, JavdiErdimét, KüercsiCsurét és KabuksinJuláét, mint akik a többieknél vitézbbek és nemesebbek; mert ezt jelenti a kangar elnevezés.”

Az Etil folyó a források többségében a Volgát jelenti, bár maga az etil szó folyót jelent, tehát más folyókat is hívhattak etilnek. A Volga a Kaszpi-tengerbe torkollik. Ha a besenyők valamikori szálláshelye a Volgánál volt (kb. a mai Volgográdi régió), ahonnan az úzok és a kazárok kiűzték őket, akkor vagy 1000 km-t kellett nyugat felé jönniük, hogy a Dnyeper folyó jobb és bal partjára telepedjenek le, ahonnan viszont ők úzik el majd az ott lakó törköket.

Alánia a Kaukázusi-hegység észak felé levő részén volt, felette volt Kazária, amin keresztül folyik a Volga. Cherszon a Krím-félsziget felett terült el. A besenyők Dnyeper folyó környéki szállásai a mai Ukrajna területeit jelentik, illetve azokat a moldvai részeket ahonnan később elűldözték a törköket. A kangarnak tartott tartományok Erdim, Csur és Jula területe, feltehetőleg a Harkiv–Kijev–Lemberg vonal alá eshetett, ezért kellett a honfoglaló magyaroknak ezen a hosszabb és északibb útvonalon jönniük, hogy a besenyőket kikerüljék, ahogy majd később láthatjuk.

DAI 38

98. o.:

„A törkök népe régen Kazáriához közel szerzett magának lakóhelyet, azon a helyen, melyet első vajdájuk nevéből Levediának neveznek, amely vajdát tulajdonnevén Levedinek, méltóságánál fogva pedig, miként az utána való többi is, vajdának hívták. Ezen a helyen, az ímént említett Levediában folyik a Chidmas folyó, melyet Chingilusnak is neveznek. De abban az időben nem törköknek mondták őket, hanem valamilyen okból sabartoi asphaloi-nak nevezték. A törkök hét törzsből állottak, de sem saját, sem idegen fejedelem felettük soha nem volt, hanem valamiféle vajdák voltak közöttük, akik közül az első vajda volt az ímént említett Levedi. Együtt laktak a kazárokkal három esztendeig, s minden háborújukban együtt harcoltak a kazárokkal. Kazária fejedelme, a kagán vitézségükért és szövetségükért nemes kazár nőt adott feleségül a törkök első vajdájának, akit Levedinek neveztek, vitézségének nagy híre és nemzetsége fénye miatt, hogy tőle gyermeket szüljön, de a sors úgy akarta, hogy az a Levedi nem nemzett azzal a kazár nővel gyermeket. A besenyők pedig, akiket korábban kangarnak neveztek (ugyanis a kangar név náluk a nemes származás és vitézség értelmében volt használatos), ezek hát a kazárok ellen háborút indítván és legyőzve, kénytelenek voltak saját földjüket elhagyni és a törkökére letelepedni.

„Amikor a türkök és az akkor kangarnak nevezett besenyők közt háború ütött ki, a türkök hadserege vereséget szenvedett és két részre szakadt. Az egyik rész kelet felé, Perzsia vidékén telepedett le, s ezeket a türkök régi nevén mostanáig sabartoi asphaloi-nak hívják, a másik rész pedig vajdájukkal és vezérükkel, Levedivel nyugatra ment lakni az Etelküzü nevezetű helyekre, amely helyeken mostanában a besenyők népe lakik.”

Már Deér József megkérdőjelezte a szövegben szereplő Levedi időrendjét és Árpádtól legalább 100 évvel korábbinak tartotta. Ezt a véleményt vitte tovább Kapitánffy István egyik tanulmányában, miszerint a Levedi korára vonatkozó információk, a császári levéltárban meglévő anyagokból kerültek bele a turkok/türkök történetébe, mivel aktuálpolitikai értékük Konstantin idejében már nem volt. Itt most teljesen érdektelen, hogy a DAI mennyiben volt Konstantin saját szerkesztése, avagy csupán levéltári írnokok állították össze a császár felügyelete mellett, vagy csak később a halála után rakták össze a kéziratát (lásd Bollók Ádám kutatásait), mivel a lényeg magában a leírt szövegben mutatkozik. Vegyük sorra.

Ha a Chingilus folyót azonosítani lehet az Inhullal, amely sok kanyargással a Déli-Bugba, majd azzal a Fekete-tengerbe ömlik Herszon mellett, akkor Levédiának a mai Ukrajnában, az Odessza feletti területet kellene jelenteni. De Konstantin vagy az írnok már itt belezavarodhatott a forrásaiba, mert való igaz, hogy a besenyők megtámadták a türköket, akik a Duna-delta vidéke felett laktak, és elfoglalták ezeket a területeket (lásd a mellékelt térképet lejjebb), de ez egy későbbi háború volt, nem azonos azzal, amikor az egyesített besenyő (török) és perzsa hadsereg támadt a hunokra, és azok két részre szakadtak, melyek közül az egyik Perzsiában telepedett meg.

Tovább menve a sabartoi asphaloi kifejezés valószínű feloldása, a török szabír szó, jelentése nem letelepedett, vándorló (ua. mint perzsául a kazár) és az asphaloi pedig az ephthalo elertett változata lehetett. Levedi biztos nem volt egy Álmos előtti magyar törzsfő, hanem nagy valószínűséggel azonos Ruga (Rua, Rova, Reve, Réved) hun fejedelemmel, aki akkor költözött az „Etelközbe” (átkelt a Volga nyugati oldalára) a kínai seregek által évtizedek óta nyugatra szorított hunokkal, amikor „Levédiában” a perzsák és besenyők (török) egyesített seregei megtámadták a folyamatos harcok és vándorlás miatt meggyengült hunokat, így azok két részre szakadtak. Ebből az egyik rész Perzsia vidékén telepedett le. A heftalita vagy fehér hunok neve a hepta szóból származik, ami hetet jelent, vagyis a hunok hét törzsére utal. A hunok másik része, pedig tovább menve, elfoglalta a Szeret, Prut, Trullosz, Bug és Varuch folyók által határolt területeket. Ebben a fejezetben azonban nem Levedi kiléte a lényeg, hanem hogy Konstantin türkjei valójában a hunokat jelenti.

DAI 38

99. o.:

„Kevés idő múltával az a kagan, Kazária fejedelme üzenetet küldött a türköknek, hogy küldjék el hozzá első vajdájukat, Levedit. Levedi tehát megérkezvén Kazária kaganjához, tudakolta, hogy mi okból hívatta őt magához. A kagan azt mondta neki, hogy: Azért hívtunk, hogy mivel nemes származású, értelmes és vitéz vagy és a türkök közt az első, nemzeted fejedelmévé emeljünk, és engedelmeskedj a mi szavunknak és parancsunknak. Ő pedig válaszolva a kagannak, azt mondta, hogy: Nagyra veszem irántam való hajlandóságodat és jóindulatodat, és illő köszönetemet nyilvánítom neked, minthogy azonban nincs elég erőm ehhez a tisztséghez, nem fogadhatok szót neked, azonban van rajtam kívül egy másik vajda, akit Álmosnak neveznek, akinek fia is van, név szerint Árpád; ezek közül akár az Álmos, akár a fia Árpád legyen inkább fejedelem, aki rendelkezésekre áll. Megtetszett annak a kagannak ez a beszéd, és embereit vele adván, a türkökhöz küldte őket, és ezek megbeszélték ezt a türkökkel, a türkök pedig jobbnak tartották, hogy Árpád legyen a fejedelmük, mintsem atyja, Álmos, minthogy tekintélyesebb volt, s egyaránt nagyra becsülték bölcsességéért, megfontoltságáért és vitézségéért, és rátermett volt erre a tisztségre, és így a kazárok

szokása és törvénye szerint pajzsra, emelvén fejedelemmé tették. Ez előtt az Árpád előtt a türköknek más fejedelmük sohasem volt, s ettől fogva mindmáig az ő nemzetségéből lesz Turkia [Magyarország] fejedelme.”

Levedinek azaz Rogának két testvére volt még, Oktár és Mundzuk. Oktár Rugával együtt katonai vezető is volt, erre több forrásból is van adat, viszont a harmadik, fiatalabb testvér, Mundzuk eléggé a háttérben maradt. Azonban míg Rogának nem volt (fiú)gyereke, Mundzuknak volt, mindjárt kettőről is tudunk, Attila és Buda. A konstantini szöveg ebbe a részébe így az eredeti forrásban lévő nevek átírásából került Álmos és Árpád neve, mert a Konstantin által barátunknak emlegetett Tormacsu, őket említette, mint a magyar beköltözés vezéreit, ezeket pedig a korábbi hun anyagban is kijavították. Tehát, Roga (Levedi) azt mondhatta a kagánnak, én már nem vagyok fiatal, de van egy testvérem, akinek van egy rátermett fia, ő közülük válasszatok fejedelmet. A krónikáink is említik, hogy Attilát harcban mutatott ravaszsága, bölcsessége, és harc utáni bőkezűsége miatt szerették, keménykezűsége és igazságossága miatt félték a hunok.

Tormás meg nyilván nem mond(hat)ott olyat, hogy Álmosnál a fia tekintélyesebb, meg hogy ez előtt az Árpád előtt a türköknek más fejedelmük sosem volt, és hogy mindmáig az ő nemzetségéből lesz a türkök fejedelme. Hiszen Álmos volt a magyar honfoglalás megszervezője, vezér és fejedelem. Ugyanez Attilára vonatkoztatva viszont igazabbnak tűnik, mert Mundzuk hadi tetteiről nincs információnk, Attila viszont sikeres katonai vezető volt. Árpád is Attiláig vezette vissza a családfáját és ez a vérvonal volt a későbbiekben is a vezérek, fejedelmek uralkodási alapja. Persze, ehhez hitelt kell adni a magyar krónikáknak, amelyek a hunok és magyarok között, Attila halálától számolva csak 100 vagy 104 évet írnak (nem mindegyik krónika), és itt jönnek a képbe a római időszámításról a keresztény időszámításra való áttérés hibái. Ugye, Attila címzése a Képes krónikában, mint a nagy Magor unokája, akiről tudjuk, hogy 530 körül lett a meggyilkolt Gorda helyett a hunok vezetője. A hunok, mint korai avarok szerepeltetése, 558-ban való megjelenésük, 72 év múlva Attila halála 630 vagy 645-ben, és amiből lesz 100 évvel később a Thuróczy-krónika szerinti magyar bejövétel 744-45-ben. (Thuróczy Atilla halálát 445-re teszi, és 300 évet számol a halála után.)

DAI 38

99-100. o.:

„Néhány év múlva a besenyők rátörtek a türkökre és fejedelmükkel, Árpáddal együtt elűzték őket. A türkök tehát megfutamodván földet kerestek, ahol megtelepedhetnének, s jövén ők meg elűzték Nagy Moravia lakóit, s megszállták azok földjét, amelyen a türkök most is mindmáig laknak.”

„És attól fogva a türkök nem vették fel a harcot a besenyőkkel. A türköknek amaz előbb említett népéhez, amely kelet felé Perzsia vidékén telepedett le, ezek a nyugati vidéken lakó, előbb említett türkök mostanáig küldenek ügynököket, és meglátogatják őket és gyakran hoznak választ tőlük ezeknek.”

Az itt újra említésre kerülő besenyő–türk összecsapás szintén félreértése a forrásoknak, vagy itt is csak felülírták az eredetileg ott lévő nevet és Árpádot hitték a fejedelemnek. A magyarok nem foglalták el a szlávoktól Nagy-Moráviát, ezt a hunok tették még korábban. A hunokról ugyanis tudjuk, hogy az Al-Dunától a Duna bal partján jöttek fel a Kárpát-medencéig, mert a jobb partot akkor a rómaiak birtokolták. Amikor a hunok beköltöztek Tiszántúlra (erről a császár is hírt ad a 40. fejezetben, mint a türkök szállásterületei), és felmérték az erőviszonyokat, látták, hogy az itt lévő népek, nem fognak tudni ellenállni nekik. Innen aztán folyamatosan támadtak ki, először a Duna vonaláig, majd tovább a dunántúli Pannóniát is elfoglalták az ott állomásozó rómaiaktól.

Hogy a két részre szakított türkök, vagyis a hunok, folyamatosan tartották a kapcsolatot egymással az valószínűnek látszik, ugyanis az Atilla-féle hun birodalom kiterjedése a Tiszától a Don folyó környékéig tartott.

Mint a DAI 13. fejezeténél írtam, Nagy-Moravia területe a mai szerbiai Morava-folyóhoz köthető és a hunok foglalták el az ott élő szlávoktól, és telepítették szét az ott élőket (szlovén – szlovák, horvát – dél-lengyelországi fehér horvátság), hogy ne egy tömbben éljenek, vagy azért, hogy a határvidékeken alkossanak védővonalat.

DAI 39

100. o.:

„Tudnivaló, hogy az úgynevezett kabarok a kazárok nemzetségéből valók. És úgy történt, hogy valami pártütés támadt közöttük a kormányzat ellen és belháború ütven ki, felülkerekedett az előbbi kormányzatuk, és közülük egyeseket lemészároltak, mások pedig elmenekültek, és elmenvén letelepedtek a türkökkel együtt a besenyők földjén, összebarátkoztak egymással és holmi kabaroknak nevezték el őket. Ennek következtében a kazárok nyelvére is megtanították ezeket a türköket, és mostanáig használják ezt a nyelvet, de tudják a türkök másik nyelvét is. Mivel pedig a háborúban legerősebbeknek és legbátrabbaknak mutatkoztak a nyolc törzs közül, és háborúban elől jártak, az első törzsek rangjára emelték őket. Egy fejedelem van náluk, azaz a kabarok három törzsében, aki máig is megvan.”

A császári mű a 38. fejezet elején említette, hogy a türkök hét törzsből álltak és nem volt sem saját sem pedig idegen fejedelmük, aki az egész népen uralkodott.

Szó volt már arról is, hogy a kazár (perzsa szó) azonos jelentésű a török szabir szóval, és mindkettő nem letelepedett, vándorló értelemmel bír.

Theophülaktosz Szimokattész bizánci szerző pedig említést tesz arról, hogy a Bizáncba Justinianus császárhoz követeket küldő avarok, vagy szerinte a Pannoniában lakozó barbárok (hunok) nem igazi avarok, hanem álarok – pseudo avarok, akik valójában régi törzsfőik neve után, Var és Chunni népei (ez a Var és Chunni a magyar mondák Hunor és Magorja).

Ha a Konstantin által kabaroknak nevezett három törzset abaroknak, vagyis avaroknak értelmezzük, akkor értelmet nyer, mit akart Szimokattész (Simocatta) közölni, mégpedig a hunok nem igazi avarok, hanem csak az a három kazár törzs, aki csatlakozott hozzájuk. Innen indult, hogy a keresztény időszámítás bevezetésével a hunokat a bizánciak avaroknak kezdték nevezni, és mivel az időszámítás betoldott üres évei lehetővé tették, külön kort számoltak az „avaroknak”.

Theophülaktosz Szimokattész egyébként a Világtörténelem című könyvében, meg is nevezi a hunokhoz csatlakozó három kabar törzset, mint Tarniax, Kotzager és Zabender. Az avarokról még azt is írja, hogy őket tartották a legkeményebbnek a szkíta népek között, ezért gondolta Konstantin császár, hogy első törzsek lettek.

A kabarok megtanították a türköknek (hunoknak) a kazárok nyelvét, ami valószínűleg akkor egy török nyelv lehetett (vagy maga az ótörök nyelv) és használják Konstantin idejében is, de ismerik a türkök nyelvét is, ami pedig ugyanaz a magyar nyelv, ami azóta is használatban van a Kárpát-medencében a hunok és a magyarok által.

Így a „hunok” nyelvét csak részben lehet töröknek tartani, és ebből a kiinduló pontból kellene felülvizsgálni a magyar nyelv török jövevény szavait. A magyar nyelv fennmaradása a Kárpát-medencében ezért a ténylegesen és nagy létszámban tovább élő hunokhoz köthető, akik nemcsak megérték az Árpáddal érkező honfoglalást, de olyan helyeken is fenntartották, ahová a honfoglaló magyarok nem települtek.¹⁸¹

¹⁸¹ De ha Attila volt Árpádként a honfoglaló, akkor ez milyen Árpád és milyen honfoglalás? – *A szerk.*

DAI 40

101. o.:

„Első a kabaroknak a kazároktól elszakadt előbb említett törzse, második a Nyekié, harmadik a Megyerié, negyedik a Kürtügyermatué, ötödik a Tarjáné, hatodik Jeneh, hetedik Keri, nyolcadik Keszi. És így egymással összeolvadván, a kabarok a türkökkel a besenyők földjére telepedtek le. Ezután Leó, a krisztusszerető és dicső császár hívására átkeltek a Dunán és megtámadták Simeont, teljesen legyőzték, és iramukban egészen Preszlavig hatoltak, és bezárván őt Mundraga várába, visszatértek saját földjükre. Abban az időben Liüntika, Árpád fia volt a fejedelmük. Miután azonban Symeon újból kibékült a rómaiak császárával és bátorságban érezte magát, a besenyőkhöz küldött és megegyezett velük, hogy leverik és megsemmisítik a türköket. És amikor a türkök hadjáratra mentek, a besenyők Symeonnal a türkök ellen jöttek, családjaikat teljesen megsemmisítették, és a földjük őrzésére hátrahagyott türköket gonoszul kiűzték onnét. Miután pedig a türkök visszatértek, és földjüket ilyen puszta és feldúlva találták, letelepedtek arra a földre, melyen ma is laknak, s amelyet mint mondottuk, a folyók fenti elnevezése szerint neveznek.”

102. o.:

„Ezek az Isztrosz folyó menti emlékek és elnevezések, ami pedig ezektől felfelé esik, ahol Turkia egész szállásterülete van, azt mostanában az ott folyó folyók nevéől nevezik el. A folyók ezek: első folyó a Temes, második folyó a Tútisz, harmadik folyó a Maros, negyedik folyó a Körös, és ismét egy másik folyó a Tisza.”

A császár által felsorolt hét törzs és a hozzájuk csatlakozott három kabar törzs tehát nem a „magyarok” hét törzse, hanem még a hunoké. Az eddigi próbálkozások, melyek a honfoglalókhöz kötötték a törzseket, ezáltal zsákutcát jelentenek. Miután Leó a bizánciak császára a türköket hívta a bolgár Simeon ellen, és ezek a türkök a hunok visszamaradt népe, ebből következik, hogy Liüntika nem lehetett Árpád fia. Itt is átírhatták az eredeti forrásban szereplő nevet (amit nem biztos, hogy ki lehet deríteni), hiszen a fejezet végén a császár újra elsorolja Árpád négy fiának nevét.

Amikor a bolgár Simeon érdekei úgy hozták, hogy újra a bizánciak „barátja” lett, összefogott a besenyőkkel és megtámadták a türköket (továbbra is a hunokat) amikor azok hadjáratba mentek. Ennek az eseménynek a megértéséhez, azonban az Anonymusnak hívott P. mestert is figyelembe kell venni. Anonymus arról írt, hogy a honfoglaló magyarok Álmos vezetésével a kijevi részekhez érve csatába szállnak a ruszok, rutének ellen, akik vezetői a „kunokat” hívták segítségül, akiknek a mai Moldova területén volt a szállásuk. Ezeket a „kunokat” nevezi Konstantin a türköknek, akik valójában a hunok maradék népe, akik akkor a Szeret, Prut, Trullosz, Bug és Varuch folyók által határolt területeken éltek. Tehát a türkök/kunok/hunok csatába, hadjáratra mentek, hogy segítsenek a ruszoknak a honfoglaló magyarok ellen, amikor a hátra maradt családjaikat a besenyők megtámadták és elűldözték a földjeikről. Amikor kiderül a türkök/kunok előtt, hogy az ellenfél tulajdonképpen az ő népük másik törzse, akkor hűséget fogadnak Álmos fejedelemnek. Közben kiderült számukra az is, hogy a hátrahagyott földjeikről a besenyők legyilkolták és elűldözték a családjaikat, ezért csatlakozik Álmoshoz a hét kun vezér családotul, gyerekestül és nagy sokaságukkal, és jönnek tovább a honfoglaló magyarokkal. Anonymus és Kézai Simon gestájában abban nincs egyezés, hogy a türk/kun/hun vezérek már Álmossal együtt jöttek a Volga vidékétől, vagy csak Kijev előtt csatlakoztak Álmoshoz. Hiszen a folytatásban már Árpád vezérlő fejedelemtől ugyanúgy kapnak az elfoglalt területekből, mint a magyar vezérek. Mivel Kézai Simon szerint a hunok (Atilla fia Csaba, majd az ő fiai közül az egyik, Edömén) már eleve a honfoglalókkal jönnek vissza, sőt ők indítják meg a honfoglalást azzal, hogy vissza kell foglalni az Atilla által elfoglalt Kárpát-medencei hazát, arra kell gondolni, hogy Anonymus „kun” vezérnévsora nem a Kijev előtt csatlakozott kun seregek vezetőire vonatkozik.

Ezzel az értelmezéssel viszont világossá válik, hogy amit Anonymus és Konstantin is lejegyzett, miszerint a magyarokat nem támadták meg a besenyők, a törköket viszont elűzték a szálláshelyükről, az azt jelenti, hogy mindkettőnek igaza volt, csak ezt az akadémiát elfoglaló történészek egyszerűen nem vették észre. Ők csak azzal foglalkoztak, hogy a téves helyen lévő Álmos és Árpád nevekből minden adatot, ami a törkökre vonatkozott, ráhúzzanak a magyarokra, akkor is, ha az soha nem volt igaz. Ahogy a középkor időszámítási problémáit sem akarták megoldani, hanem mindenféle elterelő magyarázattal maszatolták tovább és nem ismerték el a magyar krónikásokat, akik a hunokat is magyarokként emlegették. Ők az időszámítási ugrások miatt a hunokat 4. századi népként kizárták, hogy a magyarok elődeiként jöttek a Kárpát-medencébe, és az avar korszakokat próbálták valódi időszaknak eladni, pedig az, mind a korai, mind a késői avar kor valójában a hunok története. A következő térképen az Álmos és Árpád vezette „honfoglalás” látható.

1. elindulnak a magyarok Álmos vezetésével és Kijevnél megtámadják a ruszokat, ruténeket, akik a kunokat hívják segítségül
2. a kunok (jelen esetben Konstantin türkjei) elindulnak a ruszok megsegítésére
3. a besenyők megtámadják a csatába menő törkök családait, és elűzik őket a földjeikről
4. a kunok rájönnek, hogy az Álmos vezette seregek a saját népük egy másik törzse, ezért hűséget fogadnak Álmos vezérnek és szembesülnek azzal, hogy a besenyők elfoglalták a földjeiket, ezért családostul, gyerekestül, nagy sokaságukkal csatlakoznak a honfoglaló magyarokhoz, és együtt jönnek tovább a Kárpát-medencébe.

DAI 41

103. o.:

„Tudnivaló, hogy Moravia fejedelme, Szvjatopluk vitéz volt és félelmetes a vele szomszédos népek szemében. Ennek a Szvjatopluknak három fia volt, és halála előtt országát három részre osztotta fel, és három fiára egy-egy részt hagyott, meghagyván, hogy az első nagy fejedelem legyen, a másik kettő pedig az első fiúnak legyen alárendelve.”

103-104. o.:

„Miután ennek a Szvjatopluknak a halála után egy esztendő békességben töltöttek, viszály és meghasonlás támadt köztük, belháborút indítottak egymás ellen, s jöttek a türkök, teljesen tönkretették őket és elfoglalták országukat, amelyben most is laknak. A nép maradékai szétszéledve a szomszédos népekhez, a bulgárokhoz, türkökhöz, horvátokhoz és a többi néphez menekültek.”

Mint már világossá vált, a türkök, akik a nagyobb Moraviát megtámadták és végül a területet elfoglalták, a hunok voltak, így Szvjatopluk sem lehetett Árpád és a honfoglaló magyarok kortársa, de még a fiai sem. Viszont a magyar krónikák, Marót fiának (Szvatoplug vagy Szvatopluk néven) az uralmát, az Atilla halála után zajlott krímhildi csatától 10 esztendőre teszik. Ha ezt a kései avarokhoz számoljuk, és 780 vagy 795 Atilla halálának éve, 796-ban van, mondjuk, a hunok belháborúja, akkor Szvjatopluk 806 körül lehetett fejedelemmé választva. Még ha 50 évre tesszük az uralkodását, akkor is a halála után egy évvel már jönnie kellene a magyaroknak 857-ben.

Illetve, még egy kérdés merül fel, mire gondolt a bizánci császár, amikor leírta, hogy jöttek a türkök, elfoglalták Szvjatopluk országát, és a népe a szomszédos népekhez menekült, többek között a türkökhöz.

DAI 50

143-144. o.:

„Tudnivaló, hogy Theófilosz császár alatt Szcholasztikiosz ajtónálló volt a főkamrás, Theófilosz fia, Mihály alatt Damján patrícius volt a főkamrás és utána ugyanazon császár alatt Vazul, a krisztusszerető császár lett a főkamrás. Vazul, krisztusszerető úr idején azonban egész uralkodása alatt nem volt főkamrás. Leó, a krisztusszerető úr alatt Szamonász patrícius volt a főkamrás, és utána ugyanazon császár alatt Konstantín patrícius lett az. Sándor császár alatt Varvátosz patrícius volt a főkamrás, Konstantín, a krisztusszerető úr alatt ismét Konstantín patrícius lett az, akit Leó úr alatt imént említettünk, Romanosz úr alatt Theofánisz patrícius, Konstantín második uralkodása alatt pedig Vazul patrícius volt az.”

DAI 51

„Miután azonban Romanosz úr, a császár felkerült a palotába és az uralomnak – nem tudnám megmondani, hogyan – birtokába jutott...”

Végül, még egy feltételezés Konstantin indítékáról, hogy miért is tett 150 évnyi plusz időt a bizánci időszámításba. Ezt a két utolsó fejezetet a magyar történészek talán sohasem olvasták, mert a figyelmük csak a 38-40. fejezetre koncentrált, ahol Álmos és Árpád neve szerepelt. Nézzük végig a bizánci császárok névsorát:

Hérakleiosz 610-641

II. Kónsztasz (III. Kónsztantinosz fia?) 641–668

IV. Kónsztantinosz (II. Kónsztasz fia) 668–685

II. Iusztinianosz (IV. Kónsztantinosz fia) 685–695

Leontiosz (hadvezér) 695–698

III. Tiberiosz (katonatiszt) 698–705

- II. Iusztinianosz másodszer a trónon 705–711
- Philippikosz (katonatiszt) 711–713
- II. Anasztasziosz (Philippikosz titkára) 713–715
- III. Theodosziosz (katonatiszt) 715–717
- III. León (katonatiszt, elhunyt 56 évesen) 717-741
- V. Kónsztantinosz (III. León fia, elhunyt 57 évesen) 741
- Artabaszdosz (III. León veje?) 741–743
- V. Kónsztantinosz másodszer a trónon 743–775
- IV. León (V. Kónsztantinosz fia, elhunyt 30 évesen) 775–780
- VI. Kónsztantinosz (IV. León fia, elhunyt 29 évesen) 780–797
- Eiréné (IV. León felesége) 797–802
- I. Niképhorosz (Eiréné császárnő főkinestárnoka) 802–811
- Sztaurakiosz (I. Niképhorosz fia) 811
- I. Mikhaél (I. Niképhorosz veje) 811–813
- V. León (hadvezér) 813–820
- II. (Dadogó) Mikhaél (katonatiszt) 820–829
- Theophilosz (II. Mikhaél fia) 829–842
- III. Mikhaél (Theophilosz fia) 842-867
- I. Baszileiosz (császári testőr, elhunyt 50 évesen) 867–886
- VI. León (I. Baszileiosz fia, elhunyt 45 évesen) 886-912
- III. Alexandrosz (I. Baszileiosz fia, VI. León fivére, elhunyt 40 évesen) 912–913
- VII. Kónsztantinosz (VI. León fia, elhunyt 54 évesen) 913–919
- I. Rómanosz (társcsászár) (919–944)
- VII. Kónsztantinosz másodszer a trónon 944–959
- II. Rómanosz (VII. Konstantin fia, elhunyt 25 évesen) 959–963
- II. Niképhorosz Phókasz 963–969

VII. Konstantin 905-ben született és 908-ban lett koronázva, tehát 3 évesen lett császár, és Leó 912-es halála után, a nagybátyja Alexandrosz lett az uralkodó. A történet szerint Alexandrosz nem fizetett adót Simeon bolgár kánnak, aki ezután háborút indított a bizánciak ellen, de 913-ban Alexandrosz is meghal, Simeon megkapja az adót és kinevezik a bolgárok cárjának. De a következő évben 914-ben újra a bizánciak ellen támad. A bizánciak megpróbálják a szerbeket és a besenyőket megnyerni a bolgárok ellen, de a következő években (917 és 918) súlyos vereségeket szenvednek a bolgár csapatoktól. Simeon elfogja Gojnik Pétert is, aki a fogságban hal meg 919-ben. Ebben az évben Rómanosz Lekapénosz flottaparancsnok, VII. Konstantinhoz adja feleségül a lányát, és 920-ban előbb cézár, majd az év végén császár lesz. Rómanosz 944-ig uralkodott, majd a saját fiai buktatták meg és 948-ban halt meg. Konstantin nagyapja Vazul (Baszileiosz) főkamárás Mihály alatt, de az ő császársága alatt nincs főkamárás, majd Leó császár alatt újra van főkamárás.

Ha Konstantinnak tényleg Vazul/Baszileiosz volt a nagyapja, aki Mihály császár alatt volt először testőr, majd később főkamárás és az apja Leó csak katonatiszt volt, aki katonai puccsal került a császári trónusra, majd az apja halála után egy másik katona is, Romanosz flottaparancsnok helyzetbe kerülve császárrá lett, akkor Konstantinnak a vágya, hogy ő a dicső császárok leszármazottja, és csak ő született a palota bíbortermében, akkor úgy válhatott valóra, ha meghamisította a történelmet, amit az időbetoldással (dátum átírással) tudott elérni. Azzal, hogy megemlíti az ő második uralkodását, ami a saját korában nehezen elképzelhető, hiszen gyermekként nem uralkodhatott, csak a címet viselte, viszont V. Konstantinként volt egy idő, hiszen 718-ban születve és 720-ban megkoronázva 23 éves koráig, 741-ig apja mellett uralkodott, amikor is kis időre

Alexandrosz puccsal átveszi a hatalmat. Utána egy év múlva vissza szerevén a trónt számítható Konstantin második uralkodása. Ebből a helyzettől kiindulva mindkét Konstantin leírt története megkérdőjelezhető, és pillanatnyilag nem tudni, melyik hogyan lett átírva. Másfelől a nagyapja császárságáról csak Konstantin óta tudunk, hiszen ő csak főkamrás volt Mihály alatt, de az ő „császársága” alatt nem volt főkamrás. Így a „híres” és „bölc” császárok utódja Konstantin, azzal alkotott csak nagyszabású életművet, hogy a műveit korszakalkotó forrásként magasztaló történészek, nem tudták értelmezni az ott leírt tényleges tényeket.

Irodalom:

- Bíborbanszületett Konstantin: *A birodalom kormányzása*. Lectum Kiadó, 2003.
- Anonymus: *Gesta Hungarorum*. Európa Könyvkiadó – Magyar Helikon, 1977. 2. kiadás
- Aradi Éva: *A hunok Indiában*. HUN-Idea Szellemi Hagyományörző Műhely, 2011.
- Bognár Zoltán: *FÉNY. Felesleges évszázadok nyomában*. Kassák Kiadó, 2019.
- Bollók Ádám: A De Administrando Imperio és keletkezésének kora az újabb kutatások tükrében. *Századok* 2017.
- Deér József: A IX. századi magyar történet időrendjéhez. *Századok* 79–80. 1945-1946.
- Kapitánffy István: Bíborbanszületett Konstantin császár a magyarokról. *A honfoglalás 1100 éve és a Vajdaság*. 1997.
- Németh Gyula: *A honfoglaló magyarság kialakulása*. Akadémiai Kiadó, 1991. 2. bőv. kiadás.
- Püspöki Nagy Péter: *Nagymorávia fekvéséről*. Püski – Corvin, 1982.
- Theophülaktosz Szimokattész: *Világtörténelem*. Balassi Kiadó, 2012.